

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxxx**
zastoupeného: **[redacted]**, advokátem se sídlem
[redacted]

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy,** se sídlem
[redacted]

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2018, č.j. 840/2017-160-SPR/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení jak v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy č.j. MHMP 999807/2016, sp.zn. S-MHMP 1181092/2013 ze dne 1. 6. 2016 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), tak rozhodnutí prvostupňového. Ve správním řízení bylo rozhodnuto o tom, že se námitky

žalobce zamítají jako nedůvodné a provedený záznam 12 bodů ke dni 2. 10. 2013 se potvrzuje.

[2] Žalobce v žalobě namítá, že s ohledem na lhůtu, ve které odvolací orgán rozhodl, nebyla podanému odvolání věnována dostatečná pozornost a nebyly řádně zváženy a posouzeny veškeré odvolací důvody. Podle žalobce tak odvolací orgán jednoznačně porušil ust. § 7 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), a to konkrétně ustanovení, kde je uvedeno, že správní orgán postupuje nestranně a dotčené osoby mají při uplatňování svých procesních práv rovné postavení, čímž došlo i k narušení ústavních práv žalobce, respektive porušení ust. § 2 odst. 1 zákona č. 1/1993 Sb. (dále jen „*Listina základních lidských práv a svobod*“).

[3] Dále žalobce namítá, že žalovaný zcela ignoroval předložené důkazní prostředky, respektive přiložená rozhodnutí jiných správních orgánů, z nichž vyplývá, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedený záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Dle správního řádu existuje zásada legitimního očekávání, kdy dle této zásady by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně.

[4] Žalobce též napadá to, že jediné důkazy, které žalovaný posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí. Dle žalobce nemůže být takové oznámení dostatečným důkazem. Z přiložených rozhodnutí v blokových řízení série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677 vyplývá, že nesplňují dle rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci pro rozhodnutí, tj. z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání, době spáchání a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Například z pokutového bloku ze dne 3. 10. 2013, 18. 1. 2013, a 30. 8. 2011 vyplývá, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, není seznatelné místo spáchání přestupkového jednání, ani vylíčené přesné místo spáchání přestupkového jednání, a popis skutku nepopisuje jakékoli porušení povinnosti řidiče stanové zákonem.

[5] Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, přičemž obsahově uváděl obdobné důvody, jako v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a prvostupňového správního rozhodnutí.

[6] Z obsahu předloženého správního spisu jsou patrné tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.

[7] Dne 1. 6. 2016 vydal Magistrát hlavního města Prahy rozhodnutí č.j. MHMP 999807/2016, sp.zn. S-MHMP 1181092/2013, kterým rozhodl tak, jak je uvedeno v bodu [1].

[8] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání.

[9] Dne 24. 1. 2018 vydalo Ministerstvo dopravy rozhodnutí č. j. 840/2017-160-SPR/3, kterým odvolání žalobce zamítlo a potvrdilo rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy. Odůvodnil to tak, že správní orgán I. stupně je v předmětném řízení o námitkách oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda tento záznam byl proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání obsaženému v příloze k zákonu o silničním provozu. V daném případě byly podklady v souladu s ust. § 123b odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o silničním provozu*“), shledány způsobilými pro záznam registru řidičů, avšak je nutné doplnit, že správní orgán I. stupně v řízení o námitkách zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, neboť je na ně nutno nahlížet jako na správné a zákonné do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zruší.

[10] Podle názoru žalovaného oznámení policie ze dne 31. 8. 2011, 21. 1. 2013 a 3. 10. 2013 obsahují takové údaje, na jejichž základě bylo možné provést záznam bodů v bodovém hodnocení. Identifikují odvolatele jako přestupce, označují místo a čas spáchání skutku, specifikaci přestupkového jednání, též výši blokové pokuty. Pokud odvolatel tvrdí, že se přestupku nedopustil, měl by tvrdit a doložit konkrétní skutečnosti, které jsou s to vyvrátit obsah oznámení, avšak to se nestalo. Ke zpochybnění pokutového bloku jako podkladu pro rozhodnutí může dojít jediné tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizovaný jednání vůbec vymezen. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodu to ničehož nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami např. „125c/1f3“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, ve kterém je přestupek specifikován a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil.

[11] Ve věci samé rozhodl Městský soud v Praze bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).

[12] Soud následně posoudil žalobu podle následujících ustanovení.

[13] Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném v rozhodné době: „*Záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek nebo za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno a) oznámení o uložení pokuty za přestupek příkazem na místě, b) rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek nebo za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, nebo c) rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin, d) rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání.*“.

[14] Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném v rozhodné době: „*Príslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamenává řidičem dosažený počet bodů pouze do celkového počtu 12 bodů.*“.

[15] Podle ust. § 123b odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném v rozhodné době: „*Príslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.*“.

[16] Podle ust. § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném v rozhodné době: „*Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.*“.

[17] První žalobní námitkou žalobce bylo, že s ohledem na lhůtu, ve které odvolací orgán rozhodl, nebyla podanému odvolání věnována dostatečná pozornost a nebyly řádně zváženy a posouzeny veškeré odvolací důvody.

[18] Soud v této souvislosti uvádí, že s takto víceméně velmi obecnou žalobní námitkou nelze souhlasit. Podle judikatury správních soudů (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č.j. 4 As 3/2008 – 78; všechna rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz) ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto je také povinností žalobce přesně vymezit žalobní bod, uvést konkrétní protiargumenty. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej.

[19] V návaznosti na shora uvedené soud uvádí, že první žalobní námitka (bod) žalobce, kterou uplatnil, je natolik obecná, že se jí soud mohl zabývat pouze v obecné rovině. Na takto obecnou (naprosto neurčitou) žalobní námitku lze totiž reagovat jen těžko, neboť žalobce v tomto žalobním bodu neosvětlil, z jakých skutkových skutečností dospěl k závěru, že podanému odvolání nebyla věnována dostatečná pozornost a posouzeny veškeré odvolací důvody. Soud proto může pouze ve stejné obecnosti zkonstatovat, že nesouhlasí s námitkou žalobce, podle něhož se žalovaný dostatečně nevypořádal se všemi jeho podanými námitkami, neboť z napadeného rozhodnutí je dostatečně patrné to, z jakého důvodu zamítl odvolání žalobce, jakými úvahami se při svém rozhodování řídil, a to včetně odkazů na příslušná zákonná ustanovení a judikaturu. V napadeném rozhodnutí je naprosto jasně uvedeno, že: „*V daném případě byly podklady, a to oznámení o uložení*

pokuty za přestupek v blokovém řízení a dvě pravomocná rozhodnutí o přestupku shledány způsobilými pro záznam v rejstříku řidičů, avšak je nutné doplnit, že správní orgán I. stupně zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, neboť je na ně nutné nablížit jako na správné a zákonné do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zruší“ (viz str. 2 napadeného rozhodnutí) s tím, že „Zmocněnec neuvedl žádné důvody, které by vedly odvolací správní orgán k pochybnostem o provedených podkladech (oznámení o uložených pokutách a pravomocná rozhodnutí správních orgánů) sloužících pro záznam bodů do karty řidiče“ (viz str. 6 napadeného rozhodnutí).

[20] Druhou žalobní námitkou žalobce bylo, že žalovaný zcela ignoroval předložené důkazní prostředky, respektive přiložená rozhodnutí jiných správních orgánů, z nichž vyplývá, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče.

[21] Soud k této námitce uvádí, že žalobce neprokázal z předložených rozhodnutí, že se ve vztahu k jeho případu jedná o skutkově shodný nebo obdobný případ, tudíž pro právě posuzovanou věc nejsou žalobcem předložená rozhodnutí jiných správních orgánů aplikovatelná, nehledě na to, že jiná rozhodnutí se žalobce evidentně netýkají, jednalo se zcela o jiný předmět řízení s jinými účastníky, a tedy s nyní projednávanou věcí nijak nesouvisí.

[22] V návaznosti na to pak musí soud uvést, že problematikou řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů se správní soudy mnohokrát zabývaly, přičemž k této otázce vytvořily ustálenou a komplexní judikaturu. Velmi obsáhle tuto judikaturu shrnuje například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č.j. 2 As 109/2016-32, jenž k této problematice uvádí: „[14] Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu v návaznosti na zákonnou úpravu rozlišuje řízení o jednotlivých přestupcích podle zákona o přestupcích od řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou odlišné. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů lze zkoumat především to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda byl záznam v registru řidičů proveden v souladu s tímto pokladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. V námitkách proti provedení záznamu bodů tak může účastník řízení typicky namítat, že žádný přestupek nespáchal, a přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, popř. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, avšak byl mu zaznamenán nesprávný počet bodů (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44, nebo ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016 – 47; dostupné stejně jako ostatní zde zmiňovaná judikatura zdejšího soudu z www.nssoud.cz).

[15] V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 – 76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud na tyto závěry navázal a zabýval se povahou a důkazní relevancí oznámení o uložení pokuty za přestupek. Nejvyšší správní soud zde konstatoval, že „[o]známení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci, nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu

událostí popsaných v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Tento záznam však bez dalšího nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.“ V citovaném rozsudku pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že předložený spisový materiál neobsahoval žádné důkazy svědčící pro konstatování, že se účastník dopustil přestupku, za nějž mu byly zapsány body, neboť ve správním spise založené podklady neobsahovaly konkrétní údaje o přestupku, jehož spáchání účastník ve svých námitkách popřel. Za takové situace tedy bylo namístě, aby si správní orgán vyžádal další podklady svědčící o tom, že blokové řízení skutečně proběhlo.

[16] Oznámení o uložení blokové pokuty tedy není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. Proto, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích uvedených v oznámení, je nutné vycházet i z důkazů dalších. Současně však nelze závěry vyslovené v rozsudku č. j. 5 As 39/2010 – 76 chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Správní orgán musí v takovém případě posuzovat jak kvalitu zpochybňujících tvrzení řidiče, tak i kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011 – 74, nebo ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 1/2015 – 33, na které odkazoval také krajský soud v napadeném rozsudku)“.

[23] S ohledem na výše uvedenou judikaturu proto soud musí uvést, že se plně ztotožňuje s právní argumentací žalovaného, podle něhož v řízení o námitkách „*správní orgán I. stupně zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci (myšleno rozhodnutí o přestupku), neboť je na ně nutné nahlížet jako na správné a zákonné do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zruší*“ (viz str. 2 napadeného rozhodnutí). Vzhledem k tomu, že hodnocení dosaženého počtu bodů je primárně prováděno na základě oznámení policie (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu), je třeba v případě, kdy se vyskytnou pochybnosti o zaznamenaných údajích, vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl s účastníkem v blokovém řízení skutečně projednán a tedy že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 – 76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS).

[24] Na druhou stranu namítaná pochybení musí být opodstatněná, respektive dostatečně závažná pro vyvolání pochybností, že oznámení nelze jako podklad pro zápis použít. Pokud jde o kvalitu zpochybňujících tvrzení v právě projednávané věci, žalobce nerozporuje to, že se přestupku nedopustil, či blok nepodepsal, anebo přestupkové jednání nebylo vymezeno. Rozporoval hlavně náležitosti rozhodnutí v blokovém řízení, respektive bližší konkretizaci místa spáchání přestupkového jednání, čas spáchání přestupkového jednání, vyličení přesného místa spáchání přestupkového jednání, popis skutku, a též rozporoval právní kvalifikaci. Podle názoru soudu žalobce rozporoval ty věci, které se týkaly předmětu řízení o přestupku a mohly být uplatňovány pouze v řízení o přestupku, nikoliv v řízení o provedení záznamu. V této věci je pak nutno poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 – 16, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokud „*žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného*

doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo možné uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřisluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna. V tomto řízení již nelze ani dodatečně prokazovat, event. vyvracet existenci a pravost lékařského potvrzení v době spáchání přestupku.“

[25] Nehledě na to, žalobce v průběhu celého správního řízení, tedy po „Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvě k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění“ ze dne 7. 10. 2013 č.j. S-MHMP-DCS-1181092/2013 (dále jen „Oznámení“), blíže nespecifikoval, z jakého důvodu považuje oznámení policie za nepravdivé, či nepodložené. Po obdržení Oznámení učinil pouze podání ve formě „Námitka proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče“, kde pouze uvedl, že podává námitky vůči „Všeckým záznamům především tomu, jímž bylo dosaženo 12 bodů“ s tím, že dne 25. 5. 2016 požádal o přezkoumání způsobilosti podkladů pro záznam bodů do bodového systému, a předložil správnímu orgánu I. stupně rozhodnutí jednotlivých krajských úřadů bez dalšího odůvodnění.

[26] V nyní posuzovaném případě proto nešlo o situaci, kdy by žalobce například namítal, že se přestupku nedopustil, neboť se v rozhodné době nacházel na zcela jiném místě, a své tvrzení přiměřeně doložil. Za těchto okolností nemohla žalobcova strohá a obecná tvrzení sama o sobě zpochybnit obsah oznámení ze dne 31. 8. 2011, dále 21. 1. 2013, a též 3. 10. 2013. V takovém případě nebylo podle názoru soudu nutné vyžádat si jako podklad pro rozhodnutí samo rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení. V tomto ohledu se proto soud ztotožnil s argumentací žalovaného, jenž v napadeném rozhodnutí uvedl, že: „Oznámení o uložení blokové pokuty tedy není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. Proto, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích uvedených v oznámení, je nutné vycházet i z důkazů dalších. Současně toto však nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Správní orgán musí v takovém případě posuzovat jak kvalitu zpochybňujících tvrzení řidiče, tak i kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení“ s tím, že „Vágní a ničím dále nepodložené námitky zpochybňující důkazy svědčící o spáchání přestupku nebyly shledány ve správním řízení o námitkách za dostačující k tomu, aby zpochybnily samotná oznámení, v jehož důsledku by bylo důvodné vyžádat pokutové bloky“ (viz str. 2 napadeného rozhodnutí).

[27] V souvislosti s oznámením policie soud poukazuje na to, že rozporované pokuty byly žalobci uloženy v blokovém řízení s tím, že k problematice rozhodnutí vydávaných v blokovém řízení komplexně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65, ve světle jehož závěrů nemůže většina právních názorů žalobce v žalobě obstát.

[28] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v citovaném usnesení č. j. 1 As 21/2010 - 65 potvrdil ustálenou judikaturu správních soudů, dle které je blokové řízení o

přestupku specifickým druhem správního řízení, jehož výsledkem je vydání rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Tímto rozhodnutím je pokutový blok, kterým se blokové řízení končí. Podle § 84 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích „*přestupek lze projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit. Proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat.*“. Podle § 85 odst. 3 a 4 zákona o přestupcích „*nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty. Převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí. ... Na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena.*“. V § 84 odst. 1 zákona o přestupcích jsou tedy zakotveny tři podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení spočívající ve spolehlivém zjištění přestupku, nedostatečnosti vyřízení domluvou a v ochotě obviněného z přestupku pokutu zaplatit.

[29] Právě ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení je podle názoru Nejvyššího

správního soudu podmínkou *sine qua non* blokového řízení, při jejímž splnění se bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn, nestačí jej vyřídit domluvou a že jsou splněny

všechny podmínky blokového řízení stanovené v § 84 odst. 1 zákona o přestupcích. S ohledem

na zásadu *vigilantibus iura* (nechť si každý střeží svá práva) se obviněný z přestupku udělením souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení, akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku a jeho právní kvalifikaci, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry přestupkového orgánu charakter nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce. Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení (srov. odstavce 30 – 32 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 21/2010 - 65). Po potvrzení o převzetí pokutového bloku obviněným z přestupku a po oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu již orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení nevyhledávají žádné důkazní prostředky a neprovádějí dokazování za účelem posouzení skutkového a právního stavu věci. (srov. odstavce 27 a 28 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 21/2010 - 65). Zrušení pravomocného pokutového bloku například prostřednictvím obnovy řízení na žádost podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se lze domáhat pouze za podmínky, kdy je zpochybňován samotný souhlas s projednáním daného skutku v blokovém řízení, jenž je podmínkou *sine qua non*, neboť jinak nelze vycházet z teze, že obviněný z přestupku akceptoval skutková zjištění a z nich vyplývající právní kvalifikaci přestupku v blokovém řízení, vzdal se běžného správního řízení a zároveň možnosti závěry učiněné v blokovém řízení později zpochybňovat v řízení odvolacím.

[30] Z citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu tedy plyne zásada

nezměnitelnosti a nezpochybnitelnosti pokutového bloku jako pravomocného správního rozhodnutí *sui generis*. Udělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení stěžovatel nezpochybňuje, v souladu se zásadou *vigilantibus iura* stěžovatel převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci uložena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu). Svůj souhlas stěžovatel stvrdil podpisem. Udělením souhlasu jako podmínky *sine qua non* k nabytí právní moci pokutového bloku tak stěžovatel rovněž zcela vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měl stěžovatel jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, popřípadě v rozhodné době skutečně disponoval lékařským potvrzením, neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích.

[31] Jestliže nyní stěžovatel nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna.

[32] S ohledem na to, co vše bylo vysloveno výše, se soud nemůže ztotožnit ani s třetí námitkou žalobce, podle něhož jediné důkazy, které žalovaný posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí, neboť v této věci za podklad rozhodnutí vycházel správní orgán z vydaných pokutových bloků.

[33] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[34] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem [REDACTED]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 11. října 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu